

Полес. №Р - 2012 - 27 окт.

Парнас

«Мой падарунак» – гэта назва верша вучаніцы Парэцкай сярдній школы Яўгеніі Янішчыц, вучаніцы, якая праславіла родную школу – стала знакамітым паэтам. У 1998 годзе ў школе адкрыўся музей Яўгеніі Янішчыц. Антаніна Паўлаўна Сідарук, энтузіаст, альтруіст і рулівец, з вялікай любоўю зібрала матэрыялы для музея на працягу 8 гадоў. І ўжо чатыраццаць гадоў праводзіць у ім экспкурсіі, якія нязменна пачынае вершам «Мой падарунак».

Што ж такое аставіць людзям?

Што ж такое ім падарыць?

Людзям-свядкам

і людзям-суддям,

Для якіх я радзілася жыць.

Можа, кветак букецік весні?

Мо, агэньчык ў далёкай глушы?

Падару лепей людзям песню,

Песню – голас маёй душы.

Яўгенія Янішчыц падарыла людзям голас сваёй душы, а Антаніна Сідарук падарыла ім шчодрасць, няўримслівасць свайго сэрца, адкрыўшы музей выбітнай зямлячкі і зберагаючы памяць аб ёй. Вось ужо два гады музей з'яўляецца справай жыцця Антаніны Паўлаўны. Яе падарунак мае такую ж каствонасць, як і песня Яўгеніі Янішчыц. На такіх людзях, як Антаніна Паўлаўна Сідарук, трymаецца культурная спадчына Бацькаўшчыны. І дзякую Богу, што такія людзі ёсць.

Антаніна Паўлаўна нарадзілася 26 лістапада 1951 года ў вялікай сям'і служачых. Усе выйшлі ў людзі. Вышэйшую адукацыю атрымалі пяцёра з сямі дзяцей.

павінны ведаць пра яе больш».

Так Антаніна Паўлаўна начала збіраць матэрыялы для музея Яўгеніі Янішчыц. Яна расказала, што былі хвіліны, калі рукі апускаліся, такая нялгkая гэта справа. Але ж, узяўся за гуж, не кажы, што не дуж. Вялікую падтрымку мела Антаніна Паўлаўна ад Ф.Ф. Цудзілы. Ён беражна захоўваў сышткі і вершы сваёй любімай вучаніцы, якія адразу ж аддаў у музей. Траба сказаць, што пасля адкрыцця музея, менш чым праз месец Фёдар Фёдаравіч не стала.

Усе матэрыяльныя затраты па збору экспанатаў ляглі на Антаніну Паўлаўну. Яна з удзялчасцю ўспамінае ёсці, хто адгукнуўся на яе просьбу. Гэта, вядома, маці Жэні, Марыя Андрэўна, якая аддала асабістыя рэчы, фотаздымкі, кнігі з бібліятэкі дачкі. Вялікую дапамогу аказала прафесар Вера Ляшук, былы рэдактар газеты «Звязда» Уладзімір Андрывеўіч, аднакласніца і сябровука Жэні Раіса Ганчарык, народны паэт Беларусі Ніл Глевіч, прафесар Алег Лойка, пісьменніца Валянціна Коўтун, аднакурсніца Таццяна Шамаціна і іншыя. Музей Яўгеніі Янішчыц працуе на грамадскай аснове. І вось з'явілася надзея, што ён нарэшце атрымае званне «народнага». Для гэтага ёсць усе падставы. Сабрана многа каствоных экспанатаў. І паказаць ёсць што, і расказаць ёсць аб чым, і не толькі землякам-беларусам, а таксама сябрам з бліжняга замежжа і з далёкага. А прыезджае нямала.

Разам з матэрыяламі для музея Яўгеніі Янішчыц Антаніна Паўлаўна збірае звесткі аб вядомым палітычным і гра-

Полесская
правда

мадскім дзеячы Рамане Аляксандраўчы Скірмунце (1868 – 1939), які нарадзіўся і жыў у Парэччы.

За добрасумленную працу А.П. Сідарук мае падзякі, дыпломы, Ганаровыя граматы камсамольскай і прафсаознай арганізацый, раённага аддзела адукацыі, Упраўлення адукацыі Брэсцкага аблвыканкама, Міністэрства адукацыі Рэспублікі Беларусь.

Кожны чалавек, асабліва творчы, імкнецца пакінуць пасля сябе след. Але ж, пакінуць след – недастатковая. Гэта ведала Яўгенія Янішчыц. Яшчэ ў вучнёўскім вершы «Калі красуцца жыты» яна сказала:

Чалавек, стараіся, каб не сцерлі пасля смерці след твой на зямлі.

Ды вось, дзякуючы Антаніне Паўлаўне след Яўгеніі Янішчыц беражліва захоўваецца. А захаваўшы след Яўгеніі Янішчыц, Антаніна Паўлаўна захавала і свой след. Такім чынам людзі атрымалі падарунак і ад яе, Антаніны Паўлаўны Сідарук.

Тамара АЎСЯННІКАВА.

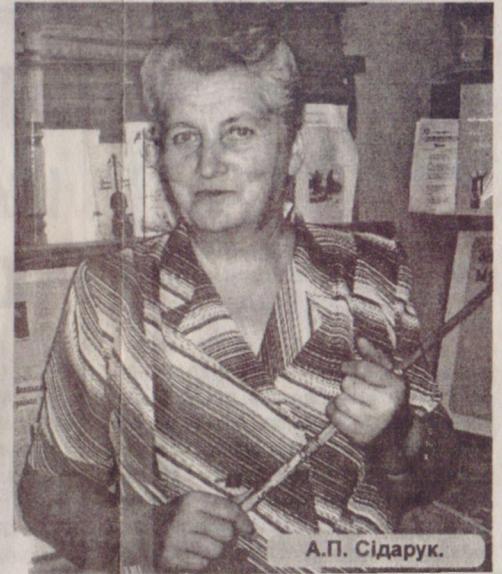
Общество

След на зямлі

Антаніна Сідарук скончыла Парэцкую сярднію школу і працаўцаць пачала ў роднай школе: спачатку старшай важатай, потым выхавацелем групы падоўжанага дня, настаўнікам беларускай мовы і літаратуры і дырэктарам школы. Завочна скончыла Брэсцкі дзяржаўны педагагічны інстытут імя А.С. Пушкіна. Яе дачка Ганна таксама стала настаўніцай.

Антаніна Сідарук – вучаніца выдатнага педагога і высакароднага чалавека Ф.Ф. Цудзілы. Ён любімы настаўнік і Яўгеніі Янішчыц. І калі Жэні не стала, Фёдар Фёдаравіч сказаў Антаніне Паўлаўне: «Антаніна, нам патрэбна ўвекавечыць памяць Жэні. Каму-каму, а нам будзе сорамна, калі мы гэтага не зробім. Людзі

А.П. Сідарук.